

FIALOVÁ V ADVENTU

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Začíná advent. Páťák Matěj má toto období rád jako snad všechny děti. Těší se na Vánoce, v kostele už je velký adventní věnec, na kterém bude postupně přibývat světlo z rozžatých svící. Také ve škole bude stále méně písemek a bude se připravovat vánoční besídka se zajímavým programem, dárky mezi spolužáky a s vánočním cukrovím.

Co se však Matějovi na adventu nelíbí, je fialová barva. Když si ve škole měl zvolit barvu radostnou, tak ukázal na oranžovou. Nad smutnou nemusel vůbec přemýšlet, z pouzdra vytáhl fialovou pastelku. A s touto barvou musí i letos prožít celý advent!

Omámen vůní adventu i blížících se Vánoc nebere Matěj vážně přípravu do školy. Paní učitelka však nezapomíná na svůj příslib, že si prověří znalosti anglických sloví-

ček z posledních dvou lekcí. Hoch je v úzkých: právě poslední lekci se vůbec neučil. A špatná známka před Vánocemi může znamenat stopku pro vysněný dárek pod stromčkem. Musím tomu zabránit, rozhoduje se. Do příště se to naučím, ale dneska to

psát nesmíme. Hlásí se.

Když je vyvolán, tak chvějícím se hlasem říká: „Paní učitelko, říkala jste, že to budeme psát až ve středu.“

Matěj si je vědom, že lže. Ale spoléhá na spolužáky, že ho podpoří a učitelku ukecají. A zprvu to vychází. Přidávají se hlavně kluci a vykřikují, že mají psát až příště.

Učitelka se však nedá. Je přesvědčena o své pravdě a Matějovi vyčítá: „Nemyslela jsem si, že jsi takový lhář.“

Rozhlédne se po třídě a vyvolá jedno z děvčat: „Co na to říkáš, Andulko?“

„Měli jsme to psát dneska,“ odpovídá začka hned.

A tak se písemka píše, Matěj ví, že dopadne špatně. O přestávce si vylije zlost na Aničku a ještě do nich dvakrát kopne.

Nese si domů poznámku a ráno jde zkroutěný ke svátosti smíření. Stydí se, když na sebe říká, co včera udělal ve škole. Kněz ho pokárá, ale pak mu radí, jak si má udobřit Aničku i paní učitelku. Když mu pak pan farář jménem Krista odpouští, je šťastný. A široká fialová štola kolem

krku kněze mu připadá jako slavnostní opona, která zpověď uzavírá.

Už při následné mši svaté vnímá fialový ornát jako krásný a dokonce i radostný.

Ilustrace: Jiří Vančura

JOSEF LAVIČKA

Milí ministranti, když jsme si v říjnovém vydání naší rubriky představovali, kdo nebo co je nejvzácnější, zmínili jsme i jedinečného holuba a kachnu. Tedy chovná sběratelská zvířata, která podle komunity odborníků mají ideální parametry. Ve zvířecí říši se ještě chvíli zdržíme a řeč bude o domácích mazlíčcích, kteří mají pro své majitele velkou hodnotu. Tentokrát však ne proto, jak vypadají, ale díky dovednostem, jimiž disponují.

RELATIVNĚ NEJRYCHLEJŠÍ ZVÍŘE

Nejrychlejší zvíře světa. Gepard dosahující rychlosti až 130 km/h? Nebo mezi dravci sokol, který při letu střemhlav vyvine rychlost hodně přes 300 km/h? Záleží na tom, s kým dané zvíře srovnáváme. Je na čase seznámit se s Bertiem, nejrychlejší želvou na světě. Bertie svůj rekord stanovil v červenci 2014. Ačkoliv byl jeho chovatel velmi nervózní, želví sameček nezklamal. V den D při oficiálním měření pod dozorem komisařů z Guinnessova světa dosáhl závratné rychlosti 0,28 m/s (to je více než 1 km/h) a přivlastnil si rekordní zápis.

A ZASE TEN METUZALÉM...

Když v únoru 2009 vyšla v Tarsiciu první rubrika rekordů a kuriozit, věnovala se tématu „nejstarší“. Řeč v ní byla i o biblickém Metuzalémovi. O téměř 12 let později zmíníme další rekord spojený s rekordním věkem. Jen nebude řeč o člověku. Ernestina, vietnamské chovné prasátko, pošla v říjnu 2014. Bylo jí rekordních 23 let a 76 dní. Svým majitelům v kanadském Calgary přitom zlepšovala náladu už od svých 3 měsíců, to znamená zhruba od podzimu 1991. To už je nějaká doba.

DVOJNÁSOBNÝ PSÍ REKORDMAN

Co bychom byli za rubriku, kdybychom zde nezmínili jako domácího mazlíčka psa. A jeden unikátní rekordman skutečně existuje. Tedy jedná se o rekordmanku, dokonce dvojnásobnou. V Japonsku žijící fenka bígla jménem Purin se nejprve v roce 2012 dokázala na gymnastickém míči odkutálet na vzdálenost 10 m v rekordním čase 11,9 s. O tři roky později pak překonala další rekord. Dokázala totiž během jediné minuty do tlapky chytit 14 malinkatých fotbalových míčků, které jí nadhazoval její pán.

MĚL PÁN JEŽÍŠ DOMÁCÍHO MAZLIČKA?

Milí ministranti, zkuste schválně chvíli zapřemýšlet, jaké zvíře vás napadne v souvislosti s Biblií nebo Pánem Ježíšem. Všudypřítomné ovce, případně oslík a volek v betlémské stáji? Nebo kobylky, kterými se lidé živili na poušti? Domácí mazlíčci se v biblických časech ještě asi úplně nevedli. Zvířata sloužila v souladu s desaterem především k užítku a práci. Napadá mě ale jedna rozmluva Ježíše s pohankou, která chtěla, aby Pán Ježíš vyhnal z její dcery zlého ducha (Mk 7, 24–30). „Nesluší se vzít dětem a hodit jej psíkům,“ řekl jí Pán Ježíš na její troufalou prosbu. „Jenže i psi se pod stolem živí z drobtů po dětech,“ odpověděla žena. Nevím, kluci, jestli je to důkaz, že během života Pána Ježíše sloužili psi i jako domácí mazlíčci. Rozhodně se však může každý z nás inspirovat právě odvahou a přímocarostí této ženy, která díky tomu získala od Krista uzdravení pro svoji dcerku.

OTEC JAN KOBLÍZEK

Ctnost ODVAHY

Už jako malý kluk jsem měl rád dobrodružné filmy a knihy, ve kterých vynikali odvážní muži. V oblíbě jsem měl obzvláště námořní romány o slavných mořeplavcích. Klád jsem si otázku, zda tito chrabří objevitelé dálných krajin, jako byli např. James Cook nebo Kryštof Kolumbus, byli odvážnými už od narození, anebo zda se odvážnými teprve stali. Naučil je to někdo?

Když jsem se později začal zabývat filozofií, dostala se mi do rukou kniha Etika Níkomachova od řeckého filozofa Aristotela. Dozvěděl jsem se zde, že odvážnými lidmi se teprve stáváme. Odvaha je totiž ctností. To znamená vlastností, kterou nabýváme, když patřičným způsobem pravidelně jednáme. V našem případě se člověk stává odvážným, když pravidelně koná odvážné skutky. Jde tedy o cvik. To, s čím se rodíme, jsou pouze určité dispozice. Holt někdo je prudší a ráznější povahy, zatímco druhý je více plachý a uzavřený. I když tedy první má lepší startovací pozici pro to stát se odvážným, neznamená to ještě, že tomu tak skutečně bude. Jestliže plašší člověk bude vědomě a pravidelně jednat odvážně, stane se odvážnějším než onen sebevědomý člověk.

Aristotelés dále říká, že odvaha, tak jako každá ctnost, je jakousi vyvážeností mezi dvěma extrémy. Odvaha je tak opakem zbabělosti. Ale to neznamená, že je opovržlivostí. Od té má stejně daleko jako od zbabělosti. Vidíme tak, že odvaha je usměrňována rozumností. Odvážným člověkem tak není ten silný voják, který se za každou cenu vrhá do nebezpečí. Je to člověk, který v první řadě uvažuje. Tato úvaha pak vede jeho kroky.

Odvaha je jednou ze čtyř hlavních ctností, kterým říkáme kardinální. K těm patří kromě již zmíněných odvahy a rozumnosti (nebo někdy moudrosti) také umírněnost a spravedlnost. Kromě Aristotela o nich mluví již Platon ve svém spise Ústava. Křesťanství se na tyto ctnosti odvolává a vedle desatera Božích přikázání je považuje za přirozený základ mravního života člověka. K nim pak ještě přidává ctnosti víry, naděje a lásky.

Je-li před námi něco těžkého, nebojme se tomu čelit. S každým dalším krokem budeme odvážnějšími. Naše chůze bude proto stále lehčí a radostnější.

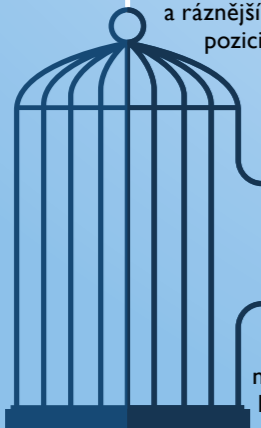

Foto: madédee - Adobe stock

Foto: Alta Oosthuizen, solya96, photococh, Ekaterina - Adobe stock